

3 juli 2004

04:30

De wekker loopt af. Vandaag moet het gaan gebeuren. Aan het ontbijt zitten de anderen al was witjes en zenuwachtig een hard stuk stokbrood weg te kanen. Ik heb zelf een halfje bruin en wat plakken kaas gekocht, maar dat gaat ook moeizaam naar binnen. Iedereen is in gedachten verzonken. Zelf heb ik redelijk kunnen slapen en zie best wel op tegen de dag die komen gaat.

06:15

Het is koud, zo'n 6 graden Celsius, en we moeten de Alpe d'Huez nog afdalen naar Boug d'Oisans. Wat heb ik het verschrikkelijk koud tijdens deze afdaling. Gelukkig heb ik tientallen lotgenoten die ook allemaal zitten te klappertanden op de fiets.

Eenmaal beneden in het dorp is het een drukte van belang. We worden naar het juiste vak gedirigeerd en moeten wachten op wat komen gaat. Naast mij staat Arend (een beetje grieperig) te bibberen. Hij doet me denken aan het welbekende spel "Dr. Bibber". Ik probeer wat op hem in te praten, maar ik heb het gevoel dat hij is afgesloten voor de buitenwereld.

07:21

De massa komt in beweging en onder het geluid van "We will rock you" beginnen we aan ons avontuur. De adrealine giert door mijn lijf en ik heb kippevel van opwinding. Wat een prachtig gezicht, zo veel fietsers die als een lang gekleurd lint door de Alpen fietsen. Mijn fietsteller begeeft het al snel en daar baal ik verschrikkelijk van. Dit is toch al zo'n week dat alles stuk gaat. In galop (50 km/u) razen we naar de voet van de Col de la Croix de Fer. Alles spat uit elkaar en rij samen met Mots, Robert en Tino naar de top.

09:29

Ik kom op de top van de Col de la Croix de Fer en vul snel mijn bidons. Mijn fiets maakte tijdens de klim een vreemd geluid en ik besluit een mechanicien aan te schieten. De man verstaat geen moer van wat ik hem zeg in het Engels, Duits en boerenkool-Frans. Ik wijs naar mijn cranks en behulpzaam checkt hij of deze wel goed vastzitten. Alles in orde lijkt hij te zeggen en ik besluit verder te rijden. Na een ziedende afdaling kom ik in St. Jean de Maurienne. Er ligt iemand tegen de vangrail en ik hoor een ambulance naar boven komen. Hopelijk valt het mee met de man. Henk (de kat met 7 levens) sluit aan in de afdaling en met een groepje rijden we de vervelende weg naar St. Michel de Maurienne. Veel uitlaatgassen en wind maken het een ongenaam half uurtje. Ik eet wat en denk aan wat komen gaat.

De klim naar de Col du Telegraphe is warm (33 graden) en velen hebben het moeilijk. Ik rijdt een beetje op reserve en heb nog nooit zo veel gedronken over 10 kilometer, angstig als ik ben voor kramp. Op de top besluit ik meteen door te rijden naar Valloire waar een grote verzorgingspost schijnt te zijn. In Valloire zien we niets en we besluiten de bidons bij een drinkput te vullen. Mots is vooruit en ik ben nog met Henk, Robert en Tino. Ook Nico komt vullen en rijdt meteen weer door.

12:50

Zo'n 10 kilometer voor de top van de Galibier krijg ik kramp in beide hamstrings. Er spookt van alles door mijn hoofd. Is het nu al voorbij of kom ik er nog door? Ik stop en drink een hele bidon naar binnen. Op een lage versnelling rij ik naar boven. Ik ben alleen en zie geen bekenden meer om mij heen. In een rustige cadans sluip ik naar boven tot een enorme klap mij wakker schudt. De fietsers om mij heen zijn ook geschrokken en kijken naar mij. Ik kijk naar mijn bidon die is geploft door de bruistabletten die ik het water heb gedaan. Het schudden van de fiets heeft wat gassen los gemaakt en het moest ergens heen. Over gassen gesproken, ik heb nog nooit zoveel scheten en boeren waargenomen die ongenegerd werden losgelaten als tijdens deze beklimming.

14:00

Het landschap is prachtig en de lucht is zuiver. Ik kom lekker boven en de kramp is even weggebleven. Ad Schoonderbeek (broer van) staat op de top te wachten en helpt me van de fiets. Hij en zijn vrouw geven me nog wat morele steun en na wat eten en drinken duik ik in de afdaling naar de Lautaret. Ik heb het weer verschrikkelijk koud en hoop dat het beneden warmer is dan boven.

Eten lukt niet meer en ik druk nog een zakje gel in mijn keel. Gedver, wat kan dat vies zijn.

In het dal komt Tino naast mij rijden en we kletsen wat. Ik heb geen idee (sorry Tino) waar we het over gehad hebben. Ik ben al helemaal gefocussed op de Alpe d'Huez.

15:35

Ik begin aan de klim naar de Alpe d'Huez, een berg waar ik een haat/liefde verhouding mee heb. Dikwijls ben ik er in het verleden kapot op gegaan en ben bang dat het vandaag weer gaat gebeuren. De kramp zit in mijn achterhoofd en besluit elke bocht een slok te drinken.

Er staat veel publiek aan de voet en dat geeft me een enorme kick. Ik rond de bochten 21, 20 en 19 en weet dat het bij 16 minder steil gaat worden. In "La Garde" grijp ik nog een fles water en gooi deze over mijn hoofd. Heerlijk zo'n verkoeling.

Op mijn horloge, die doet het nog wel, reken ik uit dat ik rond de tijd van goud zit te koersen. Ik schrik me te pletter en begin te versnellen in de hoop dat het genoeg zal zijn. In het dorp Huez zitten een aantal Nijkerkers enthousiast iedereen aan te moedigen. Het doet me goed en ik probeer zo hard mogelijk omhoog te rijden. Ik haal Arend in en vraag me af waar die toch vandaan is gekomen. Knap hoor om met een ziek lijf dit aan te durven. In bocht 1 staat Anton met zijn gekwetste schouder te fotograferen en schreeuwt me nog iets toe.

16:45

In volle sprint raas ik door de finish en heb geen idee of ik hard genoeg heb gereden voor goud.

Als ik het diltoma afhaal blijk ik 10 minuten te langzaam voor goud. Het werd 09:25:57, waar het 09:15:00 had moeten zijn.

Toch ben ik tevreden dat ik het heb gehaald en voldaan stap ik onder de douche.

17:15 en later

Na de douche ren ik terug naar de finish en zie nog net Henk door de finish razen.

Daarna zie ik Robert, die er frisser uitziet dan hij is, de eindstreep passeren. Hij maakt zich zorgen over Bea wat helemaal niet nodig. Bea komt binnen en juicht. Ik loop richting bocht 1 en moedig de andere Nijkerkers aan. Hendry, 23 pas, zit er helemaal door. Aalt Pijpers is onherkenbaar. Jaap zit volledig in de kramp en duwt zich naar boven. Arie groet nog in het voorbij gaan. Margreet rijdt samen met echtgenoot Leo.

Nu is het wachten op de oudjes van de groep, Bertus en Evert. Ik wacht en heb het geloof in een goede afloop bijna opgegeven als daar plots Bertus verschijnt. Ook Evert, trots als hij is, komt boven met Senno en Jan. Iedereen is binnen en dat mag toch een succesverhaal zijn.

Bijzonderheden:

Rijk krijgt jasje in derallieur in afdaling Croix de Fer en moet opgeven. Sleek rijdt een prachtige tijd. Ook Aalt Buitenhuis, Aalt Blokhuis en Anton Schoonderbeek rijden mooie tijden. Mots heeft nog steeds zwarte humor en die van Nico is droog.